

at tage Maskebestemmelsen ud, saa meget mere som der tidligere har været fremsat Ænske om, at man maa have ganske smaabundne Poser i disse Vaad for til Tider at kunne fange Sild. Det vil da ikke, synes jeg, være urimeligt, om man kunde indrette dem saaledes, at man ogsaa kunde fange en anden Fiskeart paa en Tid, hvor den optræder. Jeg vil mene, at der er taget alle mulige Hensyn, saa at en eventuel Frygt for, at man giver fuldstændig fri Bane for Redskaber, der kunde virke til Udryddelse af Fiskebestanden, er ugrundet. Jeg vil indrømme, at Lovforslaget naturligvis tager Sigte paa at gøre det lettere for Fiskerne at skaffe større Fiskemængder hjem i en bestemt Tid — det vilde vel næsten være mod Naturen at gaa en anden Vej. Det er den Vej, man maa gaa, men derved maa man selvfølgelig, efter som Tiden gaar, ogsaa tage andre Ting i Betragtning, Fredningsbestemmelser, Udplantning, eventuelt fuldstændig Fredning af visse Arealer, hvis noget saadant synes at være paakrævet; men at man skulde bibeholde de gamle Arbejdsmetoder indenfor Fiskerierhvervet, efter at man der, ligesom indenfor andre Erhverv, er kommet ret vidt i Henseende til at udnytte Maskineri og forskellige Opfindelser, det tror jeg vil være umuligt at gøre Fiskerne begribeligt. Jeg indrømmer, at der er Fiskere, som ønsker at blive ved det gamle, men det er vel nok i det væsentlige de ældre Fiskere, som nu en Gang er indrettet paa de gamle Metoder; de unge Mennesker, som gerne skulde følge Udviklingen, ser lidt anderledes paa det, og det vilde ogsaa nok være klogt, om Rigsdagen fulgte med Udviklingen, naturligvis under Hensyn til, hvad der gaar an, naar man tager i Betragtning, at det gælder om ikke at faa Fiskebestanden udryddet. Men det kan jo heller ikke nytte at have saadanne Bestemmelser, at Fiskerne udryddes.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

S. Rasmussen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Formanden: Udenfor Dagsordenen har Finansministeren Ordet for at fremsætte et tidligere anmeldt Lovforslag.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 296 af 28. Juni 1920 om Oprettelse af en Laanekasse i Sønderjylland*. Dette Lovforslag handler om to Ting, nemlig for det første om et Udlaan til Invalidler i Sønderjylland af de Midler, som findes under Laanekassens Styre. Det foreslaas, at der skal kunne anvendes 750 000 Kr. til Udlaan til Personer, som oppebærer Invalidforsørgelse i Henhold til de gældende Love. Disse Mennesker trænger ofte til en Hjælp til Etablering af Erhverv, til Erhvervelse ved Køb af en fast Ejendom eller til andre Indkøb, og navnlig har dette Betydning i Øjeblikket, idet der, saa vidt jeg ved, er mange, som nu kommer ud fra Invalideskolen dernede, hvor de har gennemgaaet Kursus, og det gælder da om at udnytte de Kundskaber, de har erhvervet der, i deres fremtidige Liv. 3/4 Mill. Kr. foreslaas altsaa anvendt som Udlaan i saadanne Tilfælde.

Dernæst foreslaas det at anvende 2 Mill. Kr. til Udlaan til Laanekassens almindelige Formaal. Laanekassens Udlaansvirksomhed var standset efter den gældende Lovgivning, og der har ikke i de senere Aar fundet nye Udlaan Sted. En Del af de Penge, der er kommet tilbage fra tidligere Laan, er overgaaet til Statskassen, men der er dog endnu en Del Penge tilbage. Jeg skal ikke nægte, at det vilde have været kærkomment for mig, om jeg kunde have overført dem til Statskassen til Styrkelse af Kassebeholdningen, men der er fra Sønderjylland fremkommet saa stærke Krav om eventuelt at gøre noget med Hensyn til Udlaan i den nærmeste Tid, at jeg har ment det rimeligt og forsvarligt at lade de Midler, der er i Laanekassen, paa ny anvendes til Udlaan i det Omfang, som her foreslaas, nemlig indtil 2 Mill. Kr. I Finansaaret 1925—26 skal der kunne udlaanes indtil 2 Mill. Kr. til Personer, der er bosiddende i Sønderjylland, og særlig til saadanne, som ikke raader over eller ad anden Vej kan skaffe sig Midler enten til Hjælp til Erhvervelse af fast Ejendom eller til Hjælp til Grundlæggelse af selvstændig økonomisk Virksomhed. Det er fastsat, at Laanet som Regel ikke kan overstige 4 000 Kr., og at det skal forrentes med 6 pCt. Denne Procent er noget højere, end der var Tale om ved de tidligere Udlaan fra Laane-